

Tale om en Ret af en helt anden Natur. Det er noget, jeg mener er meget heldigt, at det er flaaet fast til en Begyndelse, thi at beskytte Ejendomsretten, er noget, vi alle gerne ville, og dette, at man skal beskytte Ejendomsret, er et saa bestillende Argument, at jeg finder, det er meget heldigt, vi have faaet det Spørgsmaal flaret. Og saa paa anden Maade have vi faaet flaret, hvad det egentlig er, det drejer sig om i denne Sag. I det Andragende, vi i Dag have faaet omdelt fra Boghandlerforeningen, siges det nemlig rent ud og jævnt hen, hvad det drejer sig om i denne Sag, og hvad man ønsker. Man ønsker en Beskyttelse. Det er det, der er Kernen i dette Lovforslag. Tanken i dette Forslag om, at Danmark skal slutte sig til Berner-Konventionen, er den, at man skal skaffe en Lovbeskyttelse for en Del af vore Landsmænd. Det Forslag, der foreligger her, er i Virkeligheden i Princippet af ganske samme Natur som naar Møllerne komme her med Andragende om, at vi ville indføre Told paa Mel for derved at beskytte Mølleindustrien, eller naar Sukkerroeddyrkerne komme med et Andragende her om, at vi ved Lovbestemmelse skulle beskytte Sukkerindustrien, eller naar Gardin- og Papir- og Lysfabrikanter og andre Fabrikanter ved Hjælp af Lovgivningen ønske en Beskyttelse af deres Produktion. Jeg er derfor meget glad over, at vi fra kompetent Side, fra selve Boghandlerforeningen, have faaet dette flaaet fast som Indledning og Grundlag for vor Forhandling, at dette er en Beskyttelseslov. Nu vil jeg sige, at jeg i og for sig i Princippet ikke har noget imod Beskyttelseslove, naar de vel at mærke kunne udføres paa en saadan Maade, at det ikke bliver det hele Samfund, der kommer til at betale for og lide under de enkeltes Beskyttelse, hvilket jo imidlertid desto værre som oftest er Tilfældet. Det, som ved Behandlingen af denne Lov maa ske, maa være en rimelig Afvejelse af de Ulemper, som Lovens Bedtagelse kan medføre paa den ene Side, og de Fordele for den enkelte Person, den kan medføre paa den anden Side. Ulemperne ved Lovens Bedtagelse ere allerede ved tidligere Behandlinger saa grundigt og udførligt fremhævede, at jeg ikke skal komme ind derpaa. Jeg skal kun anføre, at en af

de væsentligste Ulemper, der sikkert ikke vil udeblive, er dels, at man her i Landet vil blive afstaaen fra mange Oversættelser fra fremmede Sprog, som vi nu faa, dels at de Oversættelser, vi saa, ville blive væsentlig dyrere, end de ere nu. Der er ogsaa andre Ulemper ved Sagen, men dem skal jeg, som sagt, ikke komme ind paa her, det vil der blive Lejlighed til at debattere siden. De Fordele, der kunde opnaas ved Bedtagelsen af Lovén, falde i to Klasser. Den ene er, at de Forfattere, hvis Værker vinde Anklang i Udlandet, kunne hindre, at de blive oversatte uden Overenskomst, altsaa navnlig hindre, at de blive oversatte uden Forfatterhonorar. Dernæst er der Boghandlerverdenens Frygt for, at en Del af de Bøger, de nu have paa Forlag, skulle blive forlagte i Norge, hvis Danmark ikke byder de samme Betingelser som Norge. Hvad det første angaar, er det ogsaa noget, der udførlig har været debatteret før, og jeg tror, at det vil findes, at selv om det er et stort Antal af danske Forfattere, der nu oversættes i Udlandet, saa vil, naar Spørgsmaalet bliver, hvor vidt disse Forfattere ogsaa vilde blive oversatte i Udlandet, naar der skulde betales for Retten til at oversætte dem, deres Antal blive reduceret, saa at der kun bliver meget saa Forfattere, hvis Bøger have en saadan Betydning i Udlandet, at det kan ventes, at der vil blive betalt, i alt Fald, betalt noget betydeligt for Retten til at oversætte dem, og jeg skulde næsten tro, at det vil vise sig, naar alt kommer til alt, at det bliver kun en enkelt Forfatter, nemlig Professor Julius Petersen, der har skrevet nogle fortræffelige Matematikbøger, som vil komme til at nyde nogen Fordel af det, der her er Tale om, i alt Fald vil det blive meget saa. Hvad Boghandlerne angaar, er det ganske sikkert, at der findes nogle Boghandlere, som have og have haft adskillige Bøger af norske Forfattere paa deres Forlag, og muligt er det jo, at de i Fremtiden ville miste dette eller en Del deraf. Jeg vil nu sige, at jeg tvivler meget paa, at de virkelig ville miste noget deraf. Jeg tror, at det er saaledes, at den Forfatter, der skriver en god Bog, vil altid søge at faa den Forlægger, som er den dygtigste og skrappeste i sit Fag, og som derfor ogsaa er i Stånd til at betale mest. Det er sikkert af den Grund, og ikke af anden